

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae

Charlas, Antoine

Leodii, 1684

Cap. XI. De Joanne Launoio Theologo Parisiensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38227

CAPUT XI.

De Joanne Launoio Theologo Parisiensi.

1. **J**oannes Launoius Doctor Parisiensis Richerianæ doctrinæ sectator fuisse videtur. Vir quidem eruditus, sed Censor nimis subtilis, sæcularis potestatis acrior vindex, Pontificiæ ferè impatiens, præsertim ex quo ejus quoddam opusculum sacræ Congregationis indicis censurâ notari meruit. Hanc ille graviter sentiens (quæ enim in Gallorum animis supersunt avitæ erga sanctam Sedem reverentiæ semina ejusmodi censuras contemnere non sinunt, licet aliud ali-quandò verbis significetur) aliisque causis impulsus ad im-minuendam summi Pontificis autoritatem se denique ferè to-tum contulit, congestis in ejus defensores, quos in sum-mario Epistolæ 4. primæ partis *Curie mancipia* vocat, injuriis. Sed ea est illorum præsertim Baronii, & Bellarmini, quos præcipuè infectatur, doctrinæ, ac pietatis celebritas, ut illius Doctoris scriptis minimè obscurandam putem, maxi-mè cum styli acrimonia exulceratum ejus animum prodat; ac Romani Pontificis, ejusque Officialium parùm æquum Judicem demonstret.

2. Inscitiæ, ac imprudentiæ accusationes præclara Bellar-mini, quem sæpius impetit, opera repellunt. Malæ fidei suspicionem arect eximia pietas, ut injuriæ Launoii sibi, ac suis operibus plusquàm Bellarmino, vel ejus doctrinæ de-trahant. Ego quidem, si quid illi Purpurato minùs exactum exciderit (ut res adeò difficiles prolixè tractanti contingere aliquando potuit) juramento, quod edidit *jam senex, & mor-ti proximus* plenam fidem non habere crimen putarem, scripsit, inquit in præfatione ad recognitionem suorum librorum, *Deo teste, quod verum esse existimavi, non gratiam hominum, vel propriam utilitatem, sed honorem Dei, & Ecclesiæ commodum respiciens. Neque in scriptis meis aliquid à Divinis litteris, aut sanctorum Patrum regulis alienum sciens posui.* Hoc juramentum plus apud me habet autoritatis, quàm quod lego apud Launoium Epistolarum parte prima
epist.

epist. ultimâ, ubi eum conatus esset probare autoritate Clementis VII. Pontificem Conciliis subesse, subjungit. Nos Clementem, & Sedem Apostolicam sequimur, non Rainaldum, non Curiam: Absit per Deum immortalem.

3. Præcipuum, ac ferè unicum Launoi principium est; in rebus Theologicis, scripturâ, & traditione agendum: quod omnes Catholici libentissimè amplectuntur; Scripturæ autem sacræ verba juxta unanimum consensum Patrum accipi vult. Hoc etiam juxta mentem Concilii Tridentini, quod citat, nullus Catholicus inficiabitur.

4. Sed eâ doctrinâ plurimum abutitur, verba Concilii Tridentini ad alium sensum inflectens: hæc enim sunt verba Concilii sess. 4. *Ad coercenda petulantia ingenia decernit, ut nemo sua prudentia inmixtus in rebus fidei, & morum ad adificationem doctrinae Christianæ pertinentiam, sacram Scripturam ad suos sensus contorquens contra eum sensum, quem tenuit, & tenet sancta Mater Ecclesia, cujus est judicare de vero sensu, & interpretatione Scripturarum sanctarum, aut etiam contra unanimum consensum Patrum ipsam Scripturam sacram interpretari audeat. Vetat Concilium Scripturam interpretari contra sensum, quem tenuit, & tenet Ecclesia, aut contra unanimum consensum Patrum; sed non declarat falsa esse censenda quæcumque ab Ecclesia non sunt, ut vera declarata, vel aliquem Scripturæ sensum non esse verum, nisi eam omnes Patres ita interpretati fuerint. Omnia quidem, quæ circa fidem, & mores Scripturâ sacrâ contineri tenet Ecclesia, vel docet traditio Patrum omnium testimoniis comprobata, vera sunt, & certa; sed omnia, quæ vera sunt, & certa, & in Scriptura sacra continentur, non declarabit particulatim Ecclesia, nec unanims Patrum consensus; atque sine hac declaratione, vel consensu nihil velle admittere tanquam verum, aut certum, etiamsi legitimâ consequentiâ ex aliquo Scripturæ loco deducatur, vel aliis solidis argumentis confirmetur, prorsus absurdum est.*

5. Iniqua est igitur Launoi censura contra Bellarminum, quando ejus sententiam rejicit, eò quod non probetur Scripturæ sacræ testimoniis unanims Patrum consensu expositis. Satis enim est, ut ex Scripturæ locis, quæ Bellarminus citat, sequatur conclusio, quam ex illis deducit, licet sancti

Patres eam, quia non sese obtulit necessaria occasio non deduxerint, modò contrariam nunquam intulerint, ut certè non intulerunt. Alioquin enim sequeretur ex innumeris Scripturæ locis nihil Theologicè concludi posse, cùm pauca sint, quæ sancti Patres varii variè interpretati non fuerint, ut animadvertere licet: v. g. in illo loco, quem discussit Launoïus initio Epistolæ primæ 6. parte, quique ad astringendam Conciliorum autoritatem proferri solet; *ubi sunt duo, vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum.* Matth. 18. Quas enim affert sanctorum Patrum interpretationes, illæ inter se discrepant, nec potest aliquis adduci Scripturæ locus ad constituendam autoritatem Conciliorum generalium ad decidendas infallibili iudicio controversias de Fide, aut aliud quid simile præstandum, qui ab aliquo ex Patribus non fuerit in alio sensu acceptus.

6. Quantùm ad traditionem; cùm traditionum multa sint genera, si eam solam intellexit argumentis Theologicis inservire posse, quæ Divina cùm sit, eadem, quæ Scriptura sacra pollet autoritate, ipse nullum argumentum Theologicum opponit Bellarmino: v. g. ut probet jus convocandorum Conciliorum non pertinere ad solum Pontificem. Quæ enim decem primis epistolis in parte 6. Epistolarum collegit testimonia, ut octo prima Concilia fuisse ab Imperatoribus indicta, ostendat, traditionem Divinam nec faciunt, nec significant; nec circa jus Divinum, sed circa factum non revelatum à Deo versantur. Si traditiones humanas intelligit, non solum ex se infallibili certitudine non gaudent, sed & si alter Launoïus inveniatur, eas in discrimen adducet omnes, aut ferè omnes.

7. Cæterùm Launoïus, qui vel Scripturæ locum per unanimum Patrum consensum explicatum, vel traditionem constantem requirit, ut alicui propositioni assensum dare permittat, quomodo præstat ipse, quod ab aliis petit? sine ullo Scripturæ loco, ac sine ulla certa traditione, imò sine ulla ratione positiva unico argumento negativo, ac fortè levis quibusdam conjecturis, testimonia communi omnium consensu recepta passim evertere conatur: vultque Autori fide digno aliquid asserenti non credi, postquam ipse plu-
rium

rium aliorum idem neque affirmantium, neque negantium verba congescit, quasi unius, aut paucorum assertio, aliorum etiam in majori numero silentio non præponderet.

8. Argumenta Philosophica, & à vera Theologia aliena nuncupat, quæcumque à Scriptura, vel traditione non peuntur: Cùm ipse aliquando rationibus utatur, quæ nec Theologo, nec Philosopho, imò nec viro gravi digna sint. Quem enim vel mediocri ingenii virum non pudeat istius, v. g. Launoii ratiocinationis Epistolarum parte prima, epist. ultima. Alexander VII. in Constitutione, quam in favorem sententiæ asserentis Deiparam ab originali peccato fuisse præservatam edidit, utitur his verbis; *Accedentibus quoque plerisque celebrioribus Academicis.* Inter Academiæ celebriores est Parisiensis. Academia Parisiensis non habet aliud fundamentum suæ opinionis præter Decretum Concilii Basileensis sess. 36. Itaque si Alexander VII. Academiæ celebriores Parisiensem, & Coloniensem ex eo approbat, quod Immaculatam Virginis Conceptionem propugnaverint, BASILEENSE Concilium approbat necesse est. Notat autem (ut videas quo iudicio ratiocinationem suam componat) sessionem 36. deposito Eugenio, substituto in illius locum Felice V. & beato Ludovico Cardinali Arelatensi Præsede celebratam esse. Quasi Alexander VII. non solum approbaverit Decreta Concilii Basileensis Summum Pontificem Concilio subijcientia, sed etiam Eugenium IV. ritè depositum, & Amedeum legitimum Pontificem declararit in constitutione circa Conceptionem B. Virginis, in qua ne verbum quidem de illis facit, quæque necessaria omninò non fuisset, si Concilii Basileensis rem eandem statuentis sess. 36. recepta fuisset autoritas.

9. Alia, prout feret occasio, adducemus. Hæc nunc sufficiant ut qui Launoii opera legunt, præsertim ejus Epistolas, quæ omnes, paucissimis exceptis contra Pontificiam auctoritatem tendunt, agnoscant in styli acrimonia, censuræ suis opusculis inustæ dolorem; in argumentis frequentius ab eo tractatis, ac ferè in omnibus ejus epistolis, Jurium sanctæ Sedis extenuandorum studium, in probando argumentorum, plerumque negativorum debilitatem, aut conjecturarum argutias, atque ità non ei plus fidei tribuant, quam obtinere ejus probationes mercantur.

10. Quæ cautio eò est magis necessaria, quod ut Doctõribus, quos impugnat, conslet invidiam, non solum falsa, sed & incredibilia affingit, quis enim ei fidem habeat: v. g. cum epist. penult. tom. 1. pag. 7. sic scribit; *Eugenius III. epist. la octava ad Episcopos Germaniæ tradit contra Deum, & Sacrorum Canonum sanctiones nulli omnino petitioni possunt præbere consensum. Novi & corrupti Doctores tradunt. Romani Pontifices contra Deum, & Sacrorum Canonum Sanctiones petitioni cuiuslibet possunt præbere consensum. An Bellarminus, aut alius similis Scriptor tradidit Rom. Pont. contra Deum petitioni cuiuslibet posse præbere consensum.*

C A P U T XII.

De aliis libertatum Ecclesiæ Gallicanæ defensoribus.

1. **T**Ractatus omnes, ut in primo libro diximus, aut ferè omnes circa materiam istarum libertatum Gallicanarum ante se scriptos in unum volumen collegit Petrus Puteanus, Gallicè *Du Puy*, &, quia nuda ferè inibi continebantur dogmata, probationes in alio volumine protulit. Cum autem utrumque malè fuisset exceptum, & quandam inieciisset futuri schismatis suspicionem, magnamque libertatibus illis invidiam peperisset, Illustrissimus Petrus de Marca tunc Ordinarius in Sacro Regis Christianissimi Consistorio Consiliarius, & in Navarræ Parlamento Præses, quatuor libros edidit sub titulo *Dissertationum de Concordia Sacerdotii, & Imperii, seu de libertatibus Ecclesiæ Gallicanæ*, quibus post ejus mortem Stephanus Baluzius ex manuscriptis ejusdem Autoris, ut asserit, quatuor alios adjunxit. Carolus Fevret deindè, aliique Causidici, ac varii generis Scriptores Gallicani nullam prætermiserunt occasionem extollendarum; & multiplicandarum suarum libertatum.

2. Primum volumen Petri Puteani novemdecim Tractatus, seu Acta complectitur; in quibus nullum est, quod vel ab Officialibus Regiis, vel à Causidicis, aliisque Laicis conscriptum non fuerit, ut mirum videri non debeat, si Potestates sæculares in detrimentum Ecclesiasticæ attollant, quan-